

[Ragnhild Andersen.]

hindret vort Ændringsforslag under Nr. 6 om at bortskære de halvanden pCt. i Udbytte af de saakaldte „egne Midler“. Og han sluttede med at sige til Det radikale Venstre:

„Derfor beklager jeg dette Skridt til Siden af det radikale Parti, der fører dem i Armene paa Venstre, Konservative og Sukkeraktionæerne. For her ligger bestemt ikke Fremtidens Politik i Danmark.“ Jeg føler mig fristet til at lade denne Udtalelse fra Socialdemokratiet til det radikale Parti gaa videre til det socialdemokratiske Parti.

Vi har stillet et Ændringsforslag under Nr. 2 om, at hverken Fabrikkerne eller Raffinaderierne maa give mere end 6 pCt. i Udbytte, og at de skal være forpligtede til at tilbagebetale, hvad de i en Aarrække har udbetalt mere end 6 pCt.

Nu siger den ærede Ordfører, at det ingen praktisk Betydning har, om man vedtager Udbyttebegrænsningen nu eller venter til Efteraaret. Det har dog den Betydning, at man over for Befolkningen klart og tydeligt giver Udtryk for, at man stadig ønsker det samme som i Fjor, en Udbyttebegrænsning til Maksimum 6 pCt. Jeg maa beklage, at vi staar ganske ene med et saa betydeligt Ændringsforslag, og jeg kan ikke erklære mig tilfreds med, at der staar i Betænkningen, at Handelsministeren har lovet, at i det staaende Sukkerudvalg vil der ogsaa falde en Drøftelse af Sukkerfabrikkernes Udbytte- og Kapitalforhold. Der er stor Forskel paa at sige det rigtige, at man ønsker Udbyttet begrænset og vil stille Forslag derom, og at man vil se paa Sagerne i Udvalget. Da Socialdemokratiet i Fjor var Oppositionsparti, var det heller ikke saa usikkert som nu, da det drejer sig om at omsætte Teorierne til Handling. Da erklærede man i en selvstændig Mindretalsbetænkning rent ud:

„Man maa advare mod den fortsatte Udhuling af Sukkerordningens bærende Princip, herunder i Særdeleshed mod en fortsat Tilladelse til Sukkerfabrikkerne til ud over den oprindelige Lovs Maksimum (6 pCt.), der under Hensyn til Underskuddet i Sukkerfonden i sig selv er angribeligt, at udbetale 1½ pCt. yderligere af saakaldte „egne Indtægter“.

Da man ikke selv havde Ansvaret, var selv 6 pCt. angribelig, men i Dag mener man noget andet, mener at kunne skubbe Spørgsmaalet ud og blues ikke ved stadig væk i Lovforslaget at fastsætte 7½ pCt. i Udbytte, og det er min Sandten ikke blevet mere retfærdigt i Aar, end det var for et Aar siden.

Om Roearbejdernes, deres Koners og Børns Vilkaar i Roemarken hedder det i Betænkningen, at Handelsministeren har givet Tilsagn om, at han vil opfordre Socialministeren til at medtage dette Omraade under den Arbejderbeskyttelseslovgivning, hvis Fremsættelse i Rigsdagen er bebudet. Mit Parti mener ikke at kunne nøjes med et saadant Tilsagn, hvorfor vi har stillet Ændringsforslag under Nr. 3, enslydende med Ændringsforslaget fra i Fjor, bortset fra at vi har indføjet Oprettelsen af Nødtørftshuse.

Naar vi har fastholdt Forslaget fra i Fjor, er det ud fra det Synspunkt, at medens Græsset gror, dør Horsemor. Medens vi Aar efter Aar ved Henstillinger og Opfordringer — sidste Aar endda til hele to Ministre — om, at der blev grebet ind i Forholdet for Roearbejderne og deres Børn under Arbejdet i Marken, saaledes at man navnlig i Efteraarstiden har Læskure paa de større Arealer, skete der alligevel ikke noget, og et Par gamle rustne Automobilvrage kan ikke gøre det. Jeg ved meget vel, at andre Ordførere vil sige, at det er et Spørgsmaal, Arbejderne maa ordne med Arbejdsgiverne ad overenskomstmæssig Vej. Der staar i Overenskomsten med Landarbejderne: Arbejdsgiveren maa oprette Læskure og Nødtørftshuse for Kvinder og Børn, hvad disse sidste angaar dog kun, for saa vidt Naturforholdene ikke overflødigger det. Der staar ikke noget om, at det er en Pligt; antagelig derfor er det saa uendelig svært at faa de paakrævede Socialforanstaltninger gennemført. Men hvorom alting er, vi kan ikke erklære os tilfredse med, at der Aar for Aar intet reelt sker, og paa Spørgsmaalet til den højtærede Handelsminister om, hvad der er sket paa Grundlag af Rigsdagsbeslutningen i Fjor, fik vi intet skriftligt Svar, men Handelsministeren oplyste mundtligt, at den daværende Handelsminister havde talt med den daværende Socialminister og ladet Spørgsmaalet gaa videre til lokal Forhandling. Det er derfor ikke videre betryg-